

opusdei.org

Començaments a Yauyos. Testimoni de Mons. Pélach

El 2 d'octubre, aniversari de la fundació de l'Opus Dei, es va inaugurar la nova Prelatura amb una Missa...

25/04/2007

L'1 d'octubre vam pujar a Yauyos i l'endemà, 2 d'octubre, aniversari de la fundació de l'Opus Dei, s'inaugurà la nova Prelatura amb una missa tan solemne com vam poder, a l'església de Yauyos, convertida des d'aquell

dia en Catedral d'aquella ciutat d'escassos 1400 habitants i a 3000 metres d'alçada. Allí acabava la carretera, però no era la fi del món. Cavalcant podies travessar collades de cinc i sis mil metres i arribar a pobles que distaven 20 i fins 40 hores a cavall. I per anar a la capital de l'altra província, Huarochirí, era millor anar a Lima i enfil·lar els Andes per l'altre costat, perquè per camins de ferradura eren quatre jornades de bon cavalcar.

Don Ignacio distribuí els cinc mossens: dos a Yauyos i tres a la província de Huarochirí per acompanyar dos mossens peruans i un de nord-americà, que ja es trobaven a les parròquies d'aquella província. Des del començament cap mossèn no havia d'estar sol.

Així començarem a atendre els pobles d'aquell territori eclesiàstic que, durant anys, havia estat

abandonat en tots els aspectes. Don Ignacio era el primer prelat que visitava la majoria de pobles. Constava, per exemple, que l'últim bisbe que visità la regió del nord-oest de Yauyos fou Sant Toribio de Mogrovejo, que estigué a Huáñec amb motiu de l'organització i desenvolupament d'un dels concilis limencs del segle XVI. Jo vaig anar a atendre la regió de Lanca i Langaico al nord de Yauyos, on feia 25 anys que hi havia hagut l'últim mossèn. Vaig estar un mes per aquelles altures de 4700 metres, atenent tota necessitat que es presentava. La gent es tenia per catòlica, però s'havia de casar els avis, batejar i casar els seus fills i batejar els néts. A l'any de recórrer aquells cims i collades atenent els pobles, ens arribà un segon equip de sis mossens de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Quina alegria i quin descans!

I arribà també el moment de comprar cavalls i mules, perquè tots teníem constants sortides als pobles per camins d'unes quantes hores de viatge. Don Ignacio comprà un cavall negre i fort, el “Moro”. Jo, un de color canyella, el “Canelo”, preciós i de santa memòria. El P. Manuel Lema escollí una mula, blanca com un raig de lluna, la “Gringa”. El P. Feliciano, una altra mula que es deia “Mulana”, molt noble i suau perquè estava ensinistrada en el “pas peruà”. I així tots els altres, cadascú segons el seu gust.

Afortunadament, a la primera reunió que vam tenir en inaugurar la Prelatura, Don Ignacio ens digué que cada nit, a més a més de l'examen de consciència, anotéssim les activitats sacerdotals de la jornada: baptismes, matrimonis, predicacions, confessions, comunions, extremuncions i hores de viatge a cavall, perquè al cap dels anys

poguéssim informar el Fundador de l'Opus Dei, per ser la persona que havia rebut l'encàrrec de la Santa Seu en aquell territori.

Quan, al cap de cinc anys, s'annexà a la Prelatura la província civil de Cañete, situada a la costa, férem el recompte de tot el que havíem escrit i es publicà a la revista espanyola *Mundo Cristiano*. Cada apartat mostrava una sorprenent estadística. Recordo, per exemple, que els meus viatges a cavall sumaven més de 8000 hores, que equivalien a 40000 quilòmetres, més d'una volta al món.

Molts d'aquests viatges els vaig fer amb Don Ignacio, ell amb el seu “Moro” i jo amb el meu “Canelo”, ja fos per acompanyar-los a Visites Pastorals, ja per visitar els mossens, encomanant-los alegria, bon humor i grata companyia.

Recordo que un any, en vigílies de Nadal, estava preparant les alforges

per sortir l'endemà cap al nord de Yauyos. Don Ignacio tingué compassió de mi, en veure que passaria el Nadal sol i em digué, mentre sopàvem:

- I si t'acompanyés?

- Com vulguis. S'han d'atendre alguns pobles; seran uns quants dies. Si vols, prepara les teves alforges, perquè hem de sortir aviat, a les 2 de la matinada.

- Jo preparo les meves alforges. Tu prepara més ordi per als cavalls. Els hem d'alimentar bé durant el viatge.

A les dues de la matinada, sortírem de Yauyos. Després de vuit hores de constant pujada arribàrem a Huacha, cim de 5.300 metres d'altitud. Allí donàrem menjar als cavalls i esmorzàrem. Vam arreglar una mica les muntures i, al cap de dues hores de baixada, vam arribar al districte de Carania. Vam avisar la gent que el

27, de tornada, celebraríem amb ells el Nadal. Vam seguir baixant una hora més i arribàrem al llogaret de Piños; avisàrem el primer que trobàrem que el 26 a la tarda, celebraríem el Nadal. Dues hores més tard vam arribar al districte d'Alis, que només és a 3100 m d'alçada. Els vam dir que el 25 a migdia celebraríem la Missa de Nadal; se n'alegraren moltíssim. Els vam demanar que, si us plau, avisessin el poble d'en Tomàs, que és més amunt al mateix congost, que hi tindríem la Missa el mateix 25 a la nit. Ens vam servir un refresc –“Inca Kola”- i vam seguir el viatge, per la costeruda drecera, a Yauricocha.

Yauricocha era una explotació minera amb uns dos mil habitants, a 4700 m. d'altitud. Vam esmerçar-hi cinc hores; queien flocs de neus i el fred era immisericorde. Vam lliurar els cavalls a un minaire, perquè els donés un bon sopar. Ens n'anàrem a

l'església, que estava caldejada per la gent que feia una bella estona que s'hi esperava, resant i assajant nades. Tots dos ens posàrem a confessar unes quantes hores, fins arribar a la mitjanit.

Don Ignacio celebrà la Missa del Gall, mentre jo batejava, a part, una colla de nens, tots torradets pel fred, l'aire i el sol de l'alçada. Acabàrem gairebé plegats. Aleshores, davant de l'església i drets, entre abraçades i felicitacions nadalenques, ens van servir un gerra d'aigua amb xocolata acompanyat d'un parell de panets dolços, que vam trobar boníssims. Hi ajudà la data i l'estimació d'aquella bona gent.

Seguia nevant una mica. Vam ensellar els cavalls i vam sortir cap al districte de Laraos, bo i desitjant bon Nadal a tothom. Era una nit molt fosca.

Per arribar a Laraos havíem de fer un cim per després baixar-ne, tot recorrent una vall. Abans d'arribar al cim, el cavall de D. Ignacio s'estirà a terra de panxa. Don Ignacio hi anava al cim i no en va caure, més aviat desmuntà còmodament. Vaig baixar del "Canelo" de pressa i espantat. Vam fer aixecar el cavall i vam mirar si tenia la cintra massa estreta o què estigués malament a la muntura. Ens semblà que tot estava bé i tornàrem a muntar. Vam fer uns quants passos més i el "Moro" es tirà a terra com abans. Amb la llanterna vam inspeccionar un altre cop el cavall i la muntura; tot estava conforme. Arrossegant-lo pel ronsal el vam fer caminar una mica i ho feia normal. Muntàrem novament i, al cap de ben poc, per tercera vegada el "Moro" s'estirà. Renoi amb el cavall!..., pensàvem. Muntar i desmuntar en aquelles alçades era ben penós: escassejava l'oxigen. Revisàrem novament el cavall, fent-

hi voltes amb la llanterna. La llum de la llanterna semblava que s'apagava. Aleshores D. Ignacio es posà al davant del cavall i, agafant-lo bé, li engaltà al morro tres o quatre plantofades ben fortes com a avís enèrgic, i vam tornar a muntar.

El resultat fou que vam continuar el viatge sense més problemes. Era com si el “Moro” hagués entès que “qui mana, mana”. D. Ignacio comentà després que segurament el cavall tenia el morro fred i que les plantofades l'hi havien atemperat. Explicació que em semblà lògica, sobretot sabent que D. Ignacio era metge.

Vam travessar aquells penyals del cim i començàrem a baixar cap a Laraos. En un moment de la baixada, D. Ignacio s'adonà que feia estona que anàvem per un camí planer i, aixecant la veu, em digué a mi, que anava al davant:

- Enrique! No fa estona que hem començat a baixar? Això és molt planer. Vols dir que no és una sèquia?

Vaig baixar del cavall i, palpant, perquè no es veia res i la llanterna no donava per més, em vaig adonar que realment era una sèquia sense aigua.

- I ara què farem?

- Si tornem, ens perdrem, perquè, on deu ser el camí?

Sens dubte ens havíem arribat a perdre, perquè jo cavalcava mig adormit davant i el "Canelo", cansat de tant baixar, seguí el camí més còmode, és a dir, la sèquia, aprofitant que travessava el corriol de baixada.

- Mira, Ignacio – li vaig dir- els cavalls hi veuen de nit, encara que ara tot estigui tan fosc; vam estirar la regna de la dreta i, si veuen que poden

baixar, arribem al fons de la vall, que és on hi ha el camí.

- Intenta-ho – em contestà.

- Ens hem d'agafar fort a la cuera amb una mà per no sortir per les orelles.

- I encomanar-nos al Custodis, per si de cas – va afegir D. Ignacio.

Dit i fet: vaig estirar la regna de la dreta i el “Canelo” mirava i mirava cap a baix sense decidir-se. El vaig haver d'animar parlant-li a cau d'orella. Al final, féu un primer pas indecís... i vam marxar a empentes i rodolons. Déu meu, quin pendent! Amb prou feines ens podíem mantenir a les selles. Finalment arribàrem al fons de la vall i allí hi havia el camí. Els cavalls s'aturaren i van fer un parell de sons esbufecs, expulsant la respiració retinguda durant el pendent. I a nosaltres ens sortí una sonora riallada que arribà

al cel. Sens dubte, D. Ignacio, ara que és allí dalt – morí el 4 de maig de 1998 -, segueix gaudint d'aquesta aventura i agraint-la als Àngels Custodis.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/
comencaments-a-yauyos-testimoni-de-
mons-pelach/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/comencaments-a-yauyos-testimoni-de-mons-pelach/) (21/08/2025)